

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Egész évre 6 frt.
Fél évre 3 frt.
Negyed évre 1 frt 50 kr.
Egyes szám ára: 15 krajczár.

Előfizetni csupán a kiadóhivatalnál lehet
B.-Gyarmaton.

Előfizetési pénzek, reklamációk és hírdetések a kiadóhoz intézendők.

NÓGRÁDI LAPOK

és HONTI HÍRADÓ.

Politikai, társadalmi s közgazdasági hetilap.

A lap szerelmi részére s a nyitlárre vonatkozó minden közlemények a szerkesztőhöz küldendők.

Hirdetések díja: öt hónapig hetente 5 kr. — Nagyobb és többesrész hirdetések jutányosan eszközölhetők.

Délleg minden beiktatásnál 30 kr.

Nyitlár garmond sorozat 30 kr.

Előfizetési felhívás

1887-ik évfolyamára.

Előfizetési feltételek:

„Nógrádi Lapok”

Egész évre 6 frt.
Fél évre 3 frt.
Egynegyedre 1 „ 50 kr.
Egy hónapra „ 50 kr.

Az előfizetési pénzek egyedül a kiadóhoz csi mezo, — legcélszerűbben postautalvánnyal — a nyomtatandó példányok s pontos szétküldés tekintetéből, mielőbb beküldendők.

Kék László,
kiadó s lapfajtádos.

Horváth Danó,
fel. szerk.

Husvét.

Hol van öröm, fogható azon örömhöz, mely a golgothai süötét éjszakát harmadnapra követő fényes reggelen fellobbant a tanítványok szívében, midőn ezek megbizonyosodtak a tényről, melynek híret előbb kétkedve fogadák: „az Úr feltámadott!”

Csak az örülhet így, a ki teljesülését látja annak, a minnek lehetősége felett egykor kétségben hánykolódék.

A mindent leuattással, megsemmisítéssel fenyegető süötét tarjagos felhő elvonult; a szemjas földet megáztatta, a levegőt megtisztította, a természetet megújította, s utána felragyogott a tiszta, mosolygó, áldáshintő nap.

A meggyalázott, könybe, vérbe fulasztott a végül süötét sziklábólba eltemetett megváltói eszme felpattantá zárait; s a mily teljesnek látszott megsemmisítése, ép oly teljes most diadalma.

Ily fordulatok az emberiség történelmében ritkák, ép azért emlékeztetnek, s az apák feljegyzik azokat a késő unokák hitének megőrzésére okéért.

Mert hit kell ahhoz, hogy az ember a világi események látszólagos méltatlansága és tervtelensége közepette elismerje az eszmének, örökkévalónak diadalmát érvényesülését — annyira, hogy a világi furfang és gonoszság

akaratlanulannak szolgálatába szegődni könnyteleníttessék.

E hitet az ily husvét napok szilárdítják meg!

Mert nemcsak egy husvétja vala az emberiségnek, noha ezek közt a keresztény husvét a legnagyobb.

Nem oly régen. — ha történeti számitással mérjük az időt, — bizony nem oly régen volt az, midőn a magyar nemzet az enyészett sírjából való feltámadásának husvétját ünnepelte; midőn az általános kötségbeesés és halálos lemondás közepett elejtett próféta i gét: Magyarország nem volt, hanem lesz! — millió ajak a meggyőződés hangján hangoztatta; midőn az ország szívében annyi lánglelkű apostol a nemzet geniusát híván tanult a nép ezrei előtt, mely őket követé, megesküdött: „rabok tovább nem leszünk!”

Ha ezen husvét öröme gondolunk, annak viszhangja most is rezgésbe hozza szívünk húrjait.

Pedig mint a keresztény husvóra, úgy erre is következtek irtózatok napok.

A tényt: azonban, hogy élünk és élni fogunk ezek sem voltak képesek megsemmisíteni.

Élni fogunk, csak akarjunk. mert a ki nem akar, azon az Isten sem segíthet. G. M.

A vadházasságok meggátolásáról.

Pár év óta állandó a panasza, hogy a vadházasságok folyton szaporodnak. Valahányszor a felekezetek egyházi gyűlést tartanak, a panasz az elintézendő tárgyak sorozatban mindig előfordul.

Mindig hiábán! Alaposan segíteni nem tud senki! Az erre vonatkozó igazságos és tüzetes törvényes intézkedés hiányzik s azt megteremtési vajmi nehéz.

A protestánsok még csak meg vannak valahogy a bajjal szemben. Náluk a házassági kötelek felbontatása és az új házasságra lépéshez itt-ott könnyít a bajon. De a katolikusoknál ezen expedius nem létezik. Ha itt boldogtalan házassági frigy kötetelt; az a katib egyház tana szerit fel nem bontható.

Ezen akadályt a katib egyház el nem bántathatja mert kénytelen volna az idavágyó dogmájáról lemondani s protestánsnak lenni. Csak az állami törvényhozás szüntethető meg emez akadályt a kötelező polgári házasság

ság behozatala által. De erre nálunk ez idő szerint nincs kilátás.

Egyébiránt a vadházasságok nem a szétszaladott, boldogtalan házaselekből szedik a legnagyobb kontingensüket, mert boldogtalan házasságok inkább csak a művelt osztályoknál fordulnak elő. Itt korunk anyagiassági áramlata daczára a tudományok és a regényekből merített gondolkodás folytán a házaseletről való fogalmak költömböbök, az arra vonatkozó igények és várakozások eszményibbek és erkölcsösebbek. Ha a jegybenjárók ezen kedélyállapotokat csak színelíték, igen természetes, hogy az esküvő után kecsér családokra érkednek s akkor az ellettel és tisztával kellő időben és háztartással rendezen vezeti akkor meg van elégedve.

Mégis ez idő szerint fatuhelyen is növekedőben van a vadházasságok száma. Mi ennek az oka? Talán a vallástalanság és erkölcsileg néptlen ma jobb, mint például 1849 előtt volt.

Oka egyrészt közgazdasági szabályainkban, másrészt és pedig legfőképp az ifjak katonakötelezettségét rendező törvényeinkben keresendő.

Peres házaselektől a lelkes kizárólag alyai megintései élhet, és ha a közgazdasági hatóságokat arra kéri, kergessék azt a vadházasságok előléte, azok ezt nem tehetik, mert erre vonatkozó törvényes joguk nincsen.

A reformátusoknál most ugyan szinai törvények alapján, mely szerint minden oly cselekmény, mely által a közérkölcseiség sértetik, vagy melyből közbotrány származik, fegyelmi eljárás alkalmazása mellett fenytendő, o bajt fegyelmi úton orvosolni törekednek. Azonban ez nem nyújt országos orvoslást a vadházasságokra nézve. Itt csak országos törvény segíthetne alaposabban.

A mi pedig a földolag, a hadkötelezettségi törvény azon intézkedései, melyek a hadkötelezőség növelését szabályozzák, okvetlenül meg kellene változtatni, hogy a vadházasságok szaporítása sikeresen meggátolható legyen.

Az 1868-ik évi, a véderőről szóló XL. sz. cz. 44-ik § a azt mondja:

„A ki az ujonczállítási bizottság által hadiszolgálatra mindenkorra alkalmatlannak nem találtatott, vagy a 3-ik korosztályban a sorbadi szolgálatról ideiglenesen fel nem mentett, valameddig a harmadik korosztályból ki nem lépett, meg nem nőülhet.”

Különböztetést érdemlő körülmények közt kivételes növelési engedélyadásra a honvédelmi magy. kir. miniszterium van jogosítva, de ezen engedély az illető

Értettk is mi azt! hanem annyit még is megtudtunk, hogy azt nevezik igazi boldogtalanoknak, a mikor nem egedik a szülők, hogy azok, kik egymást szeretik, egymást legyenek.

Várjunk hát még tizenkét esztendőig — mondám vigasztalásul a kis luskának — hiszen az nem is olyan sok idő, mint a hogy mi gondoljuk.

Husvét második napján — mikor az egész világ locsolódik — én is elmentem meghozolni a kis luskát.

Sohasem nézett ki olyan szépen, mint a hogy akkor láttam. Hőszaszidó ruba volt rajta, göndör fürtjei körül hullámzottak gyönyörű fejecskéje midőn én rég locsoltam az illatos rózsavízrel, mamájáégy szép nagy csukor tojást vett elő egy szekevény fűzéből, a melyben egy kis Ámor látszott, a mint nyílával keresztül lö egy égő szívet.

Tegye el ezt emléktől — mondám mamája mosolygva — hiszen szerelmese csak is ilyen emléket adhatnak egymásnak.

A mama szavaira luszka pirulva futott ki a szobából, én pedig mint a ki komolyan érti a pillanat nagyszerűségét, pirulva állítottam le szememet.

El fogom tenni emléktől.

S ha majd férfi korában is úgy fog gondolkozni, mint most, majd akkor beszéljen arról, a mit a multkor kértek luskával.

Erre bizony már magam sem tudom, hogy mit mondtam, csak annyira emlékszem, hogy zavarodottan jöttem el luskáktól s az nap még a hátsó tájképe sem merem menni szégyenletemben.

Multak az évek; kiléptem a gyermekkorból s lassankint meggyaláltam azoknak az állításait, kik azt mondták rólam, hogy sohasem leszek nagy ember. Bizony kiönttem én magamat s lassankint azon vettem észre, hogy nem én, de pályatársaim maradnak el tőlem testi nagyság tekintetében.

Luskáktól már régen nem láttam, mert mielőltörködtünk abból a városból, a hol gyermekkoromat átélttem, de tudja Isten! mindig olyan örömmel gon-

TÁRCZA.

Husvóra.

Zengje millióknak ajka Hallelujá!
Váljék ma öröme az emberek buja;
Híntek be virággal a fájó sebeket
S a szenvedők láskát derülal az eget!

Jézus, ki a földön kegyelmet nem haltál:
Dicsően föltámadt, legyőzve a halált!
Megváltásunk lett a golgothai kereszt.
Nála keres vigaszt, kit búbanát epezt.

Betegség volna csak az a földi élet,
Ha azt orjtenek, hogy örök az enyészett.
De nem azt tudjuk jól, előttünk a példa,
Hóvid léteünknek magasabb a cséjja.

Tudjuk, hogy a lélek, az eszme nem hal meg,
Mert réze, szültette az örök Istennek
Meg nem semmisülhet a gondolkodó én,
Különböztetést, alakot cserélvén.

Híreszk és reméljük, hogy túl a halálon
Amit lelkünk itt szült, való lesz az álom
S ha a világ egykor önsírájt megéssa:
Szébb, dicsőbb alakban lesz föltámadása.

Giergely.

A kis mama.

(Husvét történet)

Bizony régen történt az, van legalább is vagy tizenkét éve. Még akkor engem is csak Gyzuzinak hívtak s olyan kis legényke voltam, mint az öklöm. Mindehki azt hitte felőlem; hogy nem leszek nagyobb négy lábú, mert daczára, tizenegy éves voltomnak, olyan kicsi voltam, hogy tanulótsáim — első gimnasiai diákok — szinte szégyenelték végig menni velem az utcán. Pedig én nagy legénynek tartottam magamat; bizony! mikor már szivaroztam is és udva voltam, a szomszéd úr luszka lányának, a ki az én

tizenegy esztendő szívetem és fejemet egészen meg bódította azzal a két lenvirág-kék szemével.

Hogy luszka sem idegenkedett tőlem, bizonyítja az is, hogy legszívesebben velem játszadozott s oly forró vizitortát az én édes csókjaimat, mint a hogy az csak egy tiz esztendő lánykától telhetett. — Mert csókoltatunk is ám gyakran a kertben levő flegória védelme alatt, ha tudniillik a mama és a többi gyermekek nem látták.

— Kedves luskám — mondám neki gyakran — ha mi nagy emberek leszünk!

— Igen, de te ám sohasem lesz! nagy ember, azt mondta a mama.

— Nem úgy értem én; hanem ha olyanok is szünek, mint az én kedves apám, meg a te kedves apád. Ha nekem is bajusom meg szakállam lesz, aztán meg olyan szép nagy házam, mint a te kedves apádnak.

— Jaj te, milyen furesán fogsz te akkor kinézni.

— Aztán meg te is olyan nagy leszel, mint Irma néni s aztán én elveszlek feleségül.

— Hát aztán mi lesz akkor?

— Nem tudom én, — csak hogy boldogok fogunk lenni, mint Irma néni és Józka bácsi.

— Hát azt hívják boldogságnak, mikor valaki férjhez megy vagy megházasodik.

— Én nem tudom, hogy mi az; de egyszer olvastam egy szép históriából, meg aztán halottam is, hogy akkor boldog az ember, mikor megházasodik. És én azt hiszem, hogy mi is boldogok leszünk.

— Tudod mit? házasodjunk meg mi is.

— Ejnye, de jó lesz!

— Kérjük meg apát és mamát, hogy engedjék meg és aztán mi is boldogok leszünk.

— Az ám!

Hanem természetesen, mikor megmondtuk ezt az apának és mamának, csak kinevették bennünket s azt mondták rá, hogy várjunk még azzal vagy tizenkét esztendőig. Majd ha én is nagy ember leszek, meg luszka is eladó leány.

a budaerőbe vagy honvédségbe lépés kötelezettségétől föl nem menti.

Ezen kivételre engedély pedig minden oly esetben, hol a védelemre képes, megadatott és az illetőnek a törvénynek, hogy a kötelezettség, mint nőtelen, bátoru eseten függetlenebb bátorasággal bírjon, csak házasság valószínű. Sőt, a ki a földművelő családok gondnokai életet ismeri, tudja hogy annak életének Petőfi ome dalának tartalmából áll: „A várának megtiltani nem lehet”, és hogy éppen euférogva azon esetek száma növekedésben van, hol a besorozott katona nemcsak javszékölő szerszót, hanem rivó gyermekét is hagy otthon, kik után ép oly keservesen szajtozik, mintha törvényes övé volnának és így a független katonai bátoraság füstbe megy, még mielőtt az ágyúk a csatában megdörögtek.

Különbösen is ezen ellenvetésnek most — midőn a népfelkeltési törvény értelmében majdnem minden család katoná — nincsen semmi értelme.

Tudvalevő dolog továbbá az is, hogy a kivételre valóban engedély intézkedése az is tartozik, hogy arra szükséges belfegyverzés által bevétel legyen az államnak.

Amde ezen bevétel sokkal nagyobb lenne, ha a törvény egyszerűen azt mondaná: Minden ifjú, ki 18 ik életének betöltése után a így hadi kötelezettségének teljesítése előtt nőtelen akar kötele az illetékes adó hivatalnál kivételre valóban engedély iránt 10 forintot nyújtva mellett leírati és a nyújtva előmulatása mellett az illető lelkész őt megsejtelíti.

Ezzel egyszerűsödnek sok, az állami hivatalos közegek, a lelkészekre és a házassági akakók névze szaktól intézkedés eszenek, a nőtelen akakó pedig a 10 frtot nagyon szívesen fizet, mert a jelen körülmények közt a kivételre valóban engedély kiadásához — belfegyver, mellékletek megszerzése, folyamodvány megírásával — tisztelek közt 20—25 frtba kerül.

De a legnagyobb áldása ezen intézkedésnek az lenne hogy a vadházasságok és a törvénytelen gyermekek ritkulnának, salubhelyen alig fordulnának elő.

Ajánljuk ezeket meggyelné figyelembe. Am ártana ha törvényhatóságunk fellejtesítésileg figyelemzetné a törvényhozó testület a meglovó bajra, szögretve a kérdéses törvénynek revizióját.

A paktum.

Nógrádmegye kezdte meg a most így láténak az egész országban folytatni fogják.

Az 1889-iki országgyűlési képviselők választása Nógrádmegyében még most is élénk emlékeztet tárgya. B-Gyarmat város a volt a párt csatáinak színhelye. Az akkori dekaprt Muzsaly Sándor, a híres balpárt pedig Szontagh Pál mellett erősen viaskodott. Heteleg tartott a lelkészválasztás, capacitálás és a mulatság. A dekaprtiak a Zichy fogadóban, a balpártiak a „Halasza” fogadóban tartották, mindonnap délelőtt és d u pártértekezleteket, a megsejtel sokszor, hogy a tanácskozás szől asztalára az ellenpártiak által az ablakon bedobott egy egy kődarab signálta a helyzet komolyságát és rettenetességét; sőt gyakran megsejtett egy kis utcai harc is, miben Udvardy Péter volt honvéd őrnagy vitelkedett. Akkor B-Gyarmat erősen buzgott a balpárt mellett, de azért Szontagh Pál elbukott.

Sok — igen sok pőnt fecseireltek ezen válasszásoknál.

A körekező 1872-iki választást már gr. Gyúrkó mostani főispánunk intézte, s az ő befolyásának köszönhető, hogy a megyében a lázongó pártok megszűnt, s a tisztelt vármegye inkább a közügyeknek szentelte idejét, mint az áldatlan pártokodásnak; ő nekialajdonított, hogy a pártokai közt „paktum” jött létre, s a vármegye a két politikai párt követőinek száma és aránya szerint 4 dekaprti és 2 balpárti képviselőt küldött a parlamentbe. Ezt a paktumot akkor politikai botránynak kvalifikálták. Most azt látjuk, hogy Nógrádmegye 1872-iki eljárását az egész országban követni ohajlják. — Honvármegyében már megis van

doltam vissza a kedves kis lányra, ki legelő ideálom volt.

Itt lett volna tehát az idő, hogy régi gyermek kori vágyam beteljesljön, hogy tudatillik, ha Huska nem ellenzi, hát olyan boldogok legyünk, mint a millyennek gyermekkorunkban képzeltek a boldogságot.

Egy buvetti ünnepet szántam az ő meglátogatására. A régi adott buvetti tojás meg volt a megakartam tudni, hogy most tizenkét év múlva miképen fogja értelmezni a tojásban levő ünnort.

Hogy némi csime is legyen a látogatásnak. Egy öreg rószavizet is tettem a zsembem, hogy mint ti zenkét évvel ezelőtt, úgy most is meglocsoljam a kis leányt!

Óvatosan mentem föl a lépcsőkhöz; szívem félénken dobogott, midőn az ajtón belől egy édes bang tő meg tüleimelt Valaki dadogott ott belől egy dalt s e valaki nem lehetett más, mint a kiert őz idő jött tem: a kis Huska.

— Szabad!

Benyitottam a szobába, hol egy gyönyörű szőke nő, a kis Huska — egy bálceben levő kis szőke an gyalkát ringatott.

— Ah, őn az? — mondá előbbem jővő — szent leten! de megváltozott, alig ismerem reá.

— Hebegetem valamit, hogy mit akarak, de oly egytelennek éreztem magamat, mintha csak leforráztak volna.

— Nagyon szép, hogy nem feledkezett meg róluak, — no, locsolja meg a kis leányomat!

Le voltam főve egytelennel; alig tudtam szólni egy szót is, a dehogy merem volna előhozni a tizen két év előlitt.

a paktum, még pedig őry, hogy a kormány magtarja az ipolyasági és nemethi kerületet, s a szalkai kerületet átadják az ellenetknek. Az ipolyasági kerületben Horváth József, a nemethi kerületben B. Nyári Béla a szalkai kerületben Jakabffy István lesz a követ.

A jelek azt mutatják, hogy vármegyénkben is létre jön a paktum.

A losonczy iparkiallítás érdekében.

Tisztelt Szerkesztő ur!

Hecses lapja mult heti számában „Ejzen Losonczy” című alatt közölt ez kik igen helyes a losonczy iparkiallítás felkarolja s mintegy burdítógat bat az érdekekre, mert is az iparosoknál s különösen annak segédjei csak közömbösetti tartoznak t. Szerkesztő urnak.

Egy körülmény azonban kényeztet, hogy ezek ket nemleg kiigazítsam, vagyis a részokról munkabalmaz miatt történt külső mulasztást helyre hozzam. ugyanis a kiállítást iparkiallítás is egész érejevel karolta fel Kommerell Gyula előnk, Fábry János es gelypénztári alelnök mindent előkötnek, hogy B. Gyarmat ipara is a kiállításon kellőkép képviselve legyen, minck eredménye az hogy máris szép számmal jelentkezik a kiállítók.

Maradtam t. szerkesztő urnak kézz szolgája,

Wagner István,

iparkiallítási jegyző.

Egy igen fontos kérdés.

Es ennek a sajtó az oka! Mert ha a sajtó le nem hagyja magát kényeztetni, nem tudom én mivel: talán szép szövegekkel, szép szavakkal, költőlködni nem akarsál vagy más egyébbel, hát az a rabló és zsaroló konkurrenzia, melyet a zápkörkint nyakunkba zakadó idegen biztosító társulatok önknek nem moheletti volna ennyire. Hiszen bajszálmereztő dolgokat olvas az ember. Boroedban már a vármegye arvatkozott bele a a helygymintsteriumhoz egyre mára jönnek a jelentések Önkénytelensé az a kérdés merül fel, hogy hat: Mi ez? Ide köldik a sorjegyeket bolmi társulatok százezere számra, kikutatás a czimedet és kapod az áldást halommal. Ha vissza köldöd nem fogadják el, ha nem fizetsz perrel fenyegetnek. Azt hiszik felold, hogy tudatlan és buta vagy, a kit lehet csalni, s a kit ha be perléssel megijesztenek, tietsz mint a kőles. Száz és száz oly faja lep meg bennünket az elősközdő parazi társulatok, melyek mindenike tudatlanságukra számít. Nincs a földgömbön oly keles existencia isju biztosító társulat, mely önünk jüvedelmző tal-ja ne találja, úgy, hogy ennek a így magyar pesenonyok a szágára már Amerikától is buzni kezdnek a keselyük. A meg- jírjuk, hogy még Kókicheina is civilizáltabbnak fogja tartani magát mint mi, és ide rándul hileket fogni.

Mert hát ugyan mi kell hozzá? Egy-egy bukott nagyságnak a neve, vagy holmi minden aron meggar dagodni akaró kapocstás, aki oda alja magát igaz galónak vagy igazgató tanácsosnak, és készen van az apparátus, sughuzt fogásra. És ez így van. Nem lehet itt himezni bámozni, mert a sajónak kötelesegei van nak, s a mely lp ezen kötelesegei ántudatával nem bír, az nem szolgálatba híven a küzőséget, és nem érdemli meg a közönség pirtólását. Már is sokat hallgattunk, már is aznyi kárt okoztunk hallgatókkal, hogy most, mikor a károkat már számkokkal kezdik mutogatni a további hallgatás határozott lelkiismeretlenség és hazafitlanaság lenne. Mert hát méltosítanak-e tudni, hogy Magyarországon egy egy ly biztosító, ki tudja bounak kerülő intézetek száz és száz ezer pőre van!

Da hát mi ez csakugyan? Mi vagyunk mi magyarok? Hát egészen példájára lettünk a külföldiök? Hulla vagyunk, melyre seregeseit csapnak a bollok és a keselyők: Mikor egy két millió adomféléről van szó, akkor egot ver a sajtó lármája, de mikor a külföldi intézetek felcsai nemzetnek nyuzni nekünk esnek, mikor milliókra menő perköltéssel támadják meg a népet, s nem tudom és lány millió osztalékok visznek ki az országból: akkor hallgat a hazafiság?

Egyelőbirt keid már észére terni a kormány is. A külföldi társaságokra, a helygymintsteriumhoz érkező panaszokhoz nem sokára külön osztályt kell nyitni, s ha így haladunk külni ministeriumo: Alitani föl.

Semmi panaszunk a konkurrenzia ellen, minden tisztas éges konkurrenzia hasznára van a közönség nek: de hát minek nekünk a konkurrenzia a külföld ről; mely a már megismosodott. Általános magyar biztosító társulatok” kívül minden más magyar társulatot megöl. Miért nem prosperálhatnak ezek az idegen konkurrenzciák maúnt; és miért lehetetlenítik Magyarországon a magyar társulatok konkurrenzciáját? Aztán mi szükségünk van a biztosító társulatok egy rajára, melynek házaló ügyafői úgy dongának az országban szerteszét, mint góber édeskor a dörzösk. Soha se tudod, hogy melyikbe ártó és hogy melyik észrezi beléd fullánkát. S mert már nem mindeztől képesek új balekakat fogni, hát mindenféle hazugsággal és igéret tel, egymástól csalják el a feleket. Egyik többet ígér, mint a másik, elhibeti az illetőket, hogy fizetnek sem kell, csak éppen alárni. A fizetésre mindig van idő, és van par is, talán egy milliót felül!

Nos hát ennek nem lehet így maradni! Ezére kell terni a kormánynak és meg kell változtatni a biztosító társulatok engedélyezéséről szóló törvényt, mely okvetlenül rossz; és észére kell téríteni a közönséget, a mi pedig a sajtó feladata. Ha a sajtó ki bírja vinni, hogy a közönség csak azokat a társulatokat pártolja, melyek Magyarországon elhelyeztet: legköbb biztosítókat, tehát kimutatható tőkével bírnak, a melyeknek a pénzük Magyarországon marad, és amely társulatok magyar honpolgárok által kormányoztatra méz sem lehetnek saját nemzetük és saját testvéreik iránt oly szívtelenek és zsarolók: szóval ha lehetővé tételek hogy

magyar konkurrenzciák létesülvén amennyire lehet magunk és magunknak biztosítsunk: nem csak a zsarolások száma meg, de minden érben az országban marad nem tudom és lány és lány millió.

A kijezébirant kőmb székemben, mondjon enél jobbat. A mely külföldi társulat magát tisztának érzé hat nyitva a tér, a magyar sajtó sem nem igazságtalan sem nem elfogult, sőt az a bij, hogy nagyon lovasias, meg ott is, ahol kárát valija. A biztosítás: Egyet szel- lőzteti azonban most már kötelesege Mian sem nem egy, sem nem kettő, hanem talán száz millióról van szó melyek különben is penztelen helyzetükben el és kivonatnak tőnk: mikor a mindinkább általánosodó biztosításoknál arról van szó hogy a biztosító társula tozok majdnem annyival adoznak mint az államnak hát talán ideje megbeszél: hogy és miként használ- bessünk a tömördek pénzét, hazánkban is?

Méltosításnak a dologhoz hozzá szólni, mert ez egy fontos kérdés, hogy talán még fontosabb a deficit néi, és legalább is tisztor annyit eszkényit von mag után mint az adó. Már is rémséges az adat a periesek által tőnkre ment emberokről, s így nagyobb tiszvész meg jégvörö ez reánk néve annál, melylől megovartati akarunk. És igen észrevesz és bumánszűtész mény bajszálmereztő módon lesz kizsákmányolva, kétes existenciájú társulatok és emberek pénzszögombá és baczilus módra terjednek, hogy a népet maraltékká tegyék. A népet igen is, a tudatlan néps. Erre faj a foguk leginkább, mert nem tudja magát védelmezni.

— Álljanak tehát mellé és védelmezzék meg őt azok, akik tudják.

Gazdászati.

(A sajtó egy gazdasági egytel közgyűlésén elmondott előadói jelentésből.)

(Folytatása és vége)

Balás Antal előnk előterjesztésének általános ré szét következőkép fejezte be: Tisztelt közgyűlés! Koc- csánatot kérek bousza elorsólásér: közös bajainknak, de ha azokat orvosolni kívánjuk, szűkeges azokat fel ismeri, rámutatni a módokra, melyekkel azokat orvos- solni, elhárítani lehetne.

Ezek után áttér azon tevékenység jelezésére, melyet gazdasági téren a mult évben elérni sikerült azon tényezőknek, melyek létélüket a társulati életnek kö szönnek, érten a gazdasági egytelbeteit. Első sorban felemliti az országos gazd. egyesületek és egész or- szágra kibáto tudvő működését, mely újabbban is áll- lattenyestésnek egész új alapra fektette a törzsköny- velés létesítése által.

Majd a zemplénmegyei, békésmegyei, Vas, Zala, Sopron, Abony, Torna, Borsod, Pest és több megye és vidék egyesületeinek hasznos tevékenységét emeli ki, melyek fényesen bizonyították a gazdasági egytelnek az ipar és kereskedelemre is kibáto tudvő voltát.

A szecsenyvidéki gazd. egytel mult évi tevéken- ségében némi havallatást észlel, okát abban találva, hogy az egytel ujja alakulása következtében igen sokat volt keutylenei belügyi megváltásával foglalkozni, az 1883-iki országos kiállításra való idő és pénzálido- zatot kívánó előkészületek a mult évre is kibátották, a megyei egytelreth való viszonyának megbeszélése is sok időt vett igénybe s lasskasztotta a munkaked- vet ép úgy, mint a tagoknak az új bat évi szakban tapasztalt megfogya, mindazáltal egy kör és 18 vá- lasztmányi gyűlést tartott, — a kieserlő föld és vá- rosi kert művelése mellett kiterjesztette figyelmét az állattenyészés nemeseítésére is és roba a beszerzett tiszta fajhika tartása áldozatokkal járt is, megbőzta azt a közönségnek; a sertésállattenyészés érdekében csat- lakozott az elnök amaz indítványához hogy a korán fűjő, nem fejeztetett húsfaj poland-bi nia i sertés beszerzés esék, s most már tisztavér tő skönyvelt ily faju egyedek Balás Antal előnkkel előbbs feltete- lek mellett előjegyzehtők. Szűrekeztet létesített az egytel gépek bevásárlására, képviselő volt az orszá- gos gazd. congressuson. — a gyapjú eladás érdekében kezdeményezte léptet fel az 50 kilos egytel elfoga- dását illetőleg az eddigi compkált 36 kilos helyett, mit az országos gazd. egyesület is felkarolt, — ismer- tette és praiai alá vette a budapesti gyapjúmosó és birozományi társulat működését, — tárgyalta és elfo- gadt a jégbiztosítási szövetkezet eszméjét, — küldött- segileg léptet fel a gazdákra káros megyei rendeletek végrbajását illetőleg, — 10—20 ezer akécs és fényő esemetét eszközölt ki a kormánytól és tagjaiknak ki- osztott, — a phylloxera terjedése ellen kellő előterjesz- téseket tett, — figyelemmel kísért a felkarolta az ipoly- ság b. gyarmati vasút ügyét s érdekeltséget létesített kúldított bizottsága által: annak sajtóévény való kie- pítése iránt s a f. évi január 10-én Dr. Fülöpky Ágost tiszteletbeli előnk vezetése mellett sikeres értekezletet tartott.

Nagy figyelemmel hallgattak tanulságos öterjesz- tését egy végezte az előnk:

A kövölt 1886. évi egytelbete sok gyásat is bo- zott. Elvesztettünk három szeretett és tisztelt tagot. Veres Pál kir. tanácsos, meggyelné klasszikus jellemű, rendezett viszonyok közt gazdálkodó nagybirtokosa, egytelünk tiszt tagja. A tyár derekán vesztettük el egytelünk alelnökét Heke Albertet, ki alig néhány na- pappal halála előtt fia Beke Lőrénce alapítványát egy- telünk részére bejelentette, mintha érezt volna, hogy köztünk nincs maradás, emleket újabb áldozattal kí- vánta megörökíteni. Végre október 3-ko volt a leg megrendűbb nap. Kozármes László az orsz. gazdasági egyesület alelnöke egytelünk tiszteletbeli tagja elhun- yának gyászos napja.

Mindhárom vesztésé felett annak idejében rész vettünk tőlük kitelből módon kifejeztük a Kozá- rmes Lászlóval Általán beszerzetemi igért arszépe- néve annak közelebbi megjelenéséről nyertem érte- sülést

